

Sau mưa

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Tháng năm không ở lại”)

Lần đầu tiên tôi biết thế nào là yêu đơn phương.

Sau mưa, trời luôn luôn mát mẻ.

Tôi ngồi trong căn phòng nhỏ, dõi mắt hướng ra bên ngoài cửa kính, nơi bóng tối bao trùm những mái nhà cao vút và những ánh điện nửa đêm le lói sáng. Không khí đượm hơi thở ngai ngái của mưa. Gió mơn man, thỉnh thoảng đưa theo những chiếc lá nhỏ đen thẫm lại dưới bầu không tím ngắt. Trời se lạnh. Tim tôi cũng se lạnh.

Và tôi bỗng nhớ về ngày hôm ấy.

Đó là một hôm mưa, như hôm nay vậy. Tôi đã nhìn thấy cậu trong màn mưa ấy. Cậu cao gầy, mảnh khảnh, mặc chiếc áo trắng trông rất thanh tú. Bóng cậu chìm giữa màn mưa. Có lẽ tôi đã không để ý gì nếu như cậu ấy không chạy về phía tôi với một nụ cười tuyệt đẹp.

- Xin lỗi, chị cho em đi nhờ ô nhé?

- A... ok. – Tôi ấp úng đáp lời. Hai đứa sánh vai bước dưới mưa, chung một cái ô - tình tiết cũ rích trong mấy phim Hàn Quốc nhàm chán. Thế mà cái tình tiết dở dở ương ương ấy lại bỗng khiến tim tôi đập mạnh. Tôi mỉm cười liếc trộm cậu ấy. Cậu có một đôi mắt thật đẹp, sâu hút hồn và đen láy.

Con Ú, lúc nghe tôi kể lại chuyện đó, đã ré lên bảo tôi là con điên. Tôi kịp hỏi tên tuổi cậu, và cũng kịp biết cậu kém mình hai tuổi. Ú nói rằng tình yêu giữa một đứa con trai và một đứa con gái hơn tuổi khó thành lắm, chưa kể là chẳng có chút lãng mạn nào cả. Tôi chỉ cần môi không nói. Tôi còn bận nghĩ cách gặp lại người ấy của tôi.

Thế và một tuần sau đó, khi tôi đã chắc chắn là mình sắp quên được nụ cười ấy rồi, thì cậu lại ngang nhiên xuất hiện và phá bình cuộc sống êm đẹp của tôi. Ú chê tôi sến. Ủ, cũng chẳng sao.

Tôi ngồi đọc sách trong một thư viện miễn phí gần nhà. Sau mưa... A, hình như tôi có duyên với mưa lắm. Sau mưa, một trận mưa rào hạ to khủng khiếp, tôi nhân tiết trời mát mẻ chạy sang đó ngồi. Tôi là cái đứa rất thích tiết trời mát mẻ.

Và tôi nhìn thấy người ấy của mình. Cậu đang ngồi đọc sách trong cái góc vắng ra luôn là tôi ngồi trong đó. Thư viện có một cái bàn to ở giữa phòng để ngồi đọc, nhưng tôi thì chẳng bao giờ ngồi ở đấy. Tôi không thích tiếp xúc với nhiều người lạ. Vậy nên tôi vác ghế vào một góc giữa hai tủ truyện mình thích nhất để ngồi. Tôi quen chị thủ thư nên cũng chẳng sao. Và tôi cứ để nguyên si cái ghế ở đấy cả tháng trời. Chưa một ai từng ngồi vào đó – ít nhất là những khi tôi đến.

Cậu hôm nay vẫn mặc phong trắng, khỏe khoắn, phóng khoáng. Dáng người cao gầy thanh tú. Và trông đôi mắt kia khi chăm chú đọc sách lại càng đẹp hơn nữa.

- À.. chào. – Tôi đi vào, ấp úng nói.

- Chào. – Người ấy của tôi đáp gọn, không ngẩng đầu lên.

- Ừm... chỗ này... là chỗ mà hôm nào vào đây chị cũng ngồi. – Tôi tìm cớ bắt chuyện. – Em có thể... ừm, có thể nhường chị không?

Lúc này người ấy đã ngược lên. Nhưng cậu không nhận ra.

- Ồ, vâng. – Cậu ấy nhún vai.

- Em có thể lấy một cái ghế khác vào đây mà. – Tôi mỉm cười. Nói xong, tôi lại tự thấy mình ngu ngốc. Nếu cậu ấy có thể lấy cái ghế khác vào đây ngồi, thì đương nhiên tôi cũng có thể. Chẳng tội tình gì mà phải giành ghế của cậu ấy rồi lại bảo cậu ấy lấy ghế khác vào.

- Vâng.

Và người ấy mỉm cười. Một nụ cười làm sáng rực bầu trời sau mưa.

- Nhìn chị quen quen.

- Có thể chị em mình đã nhìn thấy nhau ở đâu rồi? - Tôi cố gợi ý.

- Thế ạ?... - Cậu hơi nghiêng đầu. - Có lẽ thế.

Tôi thở dài thườn thượt đầy thất vọng.

Tôi đã quen thân dần với cậu bé của lòng tôi một cách tự nhiên như thế. Hai đứa thường xuyên gặp và trò chuyện với nhau trong góc thư viện. Thì ra cậu và tôi cùng chung khá nhiều sở thích, không chỉ về sách truyện mà còn về nhiều lĩnh vực khác nữa. Càng thân, tôi càng thích cậu ấy nhiều hơn. Thỉnh thoảng tôi cố tình chọn chung sách với cậu để được cầm tay cậu vài giây, nhưng, ừ, chỉ thỉnh thoảng thôi.

- Chị hôm nay xinh quá. – Cậu ấy đã nói thế khi tôi, lần đầu tiên trong đời, mặc một cái váy, và đến thư viện.

Lúc ấy, hẳn là tim tôi đã suýt đập đủ nhanh để lên viện cấp cứu rồi.

Cũng có khi, tôi mang vài thứ đến thư viện, để hai chị em vừa đọc vừa ăn. Hai lon cà phê, hoặc một ít bánh, hoặc một ít nước ngọt... Có hôm, vì quá vội, tôi mang hai cái bánh kem đi mà quên mang cả thìa.

- Chị đoán quá. - Cậu ấy cười giòn. - Riết rồi không ai thèm rước.

- Chị xin lỗi. - Tôi lí nhí. Tôi đâu thể nói rằng vì cậu nên tôi mới lơ đãng như vậy.

- Thế tạ lỗi đi. - Cậu ấy nhí nhảnh nháy mắt.

- ... kiểu gì?

- Thế này. - Cậu ấy khế chỉ vào cái bánh, rồi lại đưa tay chạm vào môi tôi. - Giúp em ăn mà không cần thìa đi. Bằng miệng chị ý.

Tôi đỏ lựng mặt đứng phắt dậy.

- Em đùa thôi mà... - Cậu cười phá lên.

- Không vui đâu... người ta hiểu lầm. - Tôi lẩm bẩm, nhưng trong lòng lại

vui râm ran.

- Chị sợ người ta đồn rồi sau này không lấy được chồng à?

- Này!

- Em đùa, đùa thôi... - Cậu ấy phẩy phẩy tay, vẫn cười giòn giã. - Chị nhát ghê.

Cậu cứ trêu chọc tôi như vậy suốt.

Thế và một ngày, tôi quyết định tỏ tình. Đó là một ngày bão bùng, mưa to đến phát sợ. Nhưng tôi đã đợi mưa đến thư viện, người ướt nhẹp cả.

Người ấy của tôi, một cậu bé to cao hơn tôi, dễ thương và cũng không kém phần nam tính, đang ngồi trên cái ghế quen thuộc – cạnh cái ghế bỏ trống của tôi.

Tôi bước đến, nhẹ nhàng, tim đập suýt rớt khỏi ngực, mắt long lanh lên. Tôi đã định thôi vì quá hồi hộp. Nhưng ngày mai, ngày mai cậu ấy phải chuyển khỏi nơi này.

- Này, chị bảo. – Tôi đứng ra đằng sau lưng ghế, cúi xuống.

- Vâng? – Cậu dịu dàng nói.

Tôi vẫy vẫy tay ra hiệu cậu lại gần. Thế rồi tôi ghé miệng thật sát vào tai cậu.

- Nghe kĩ nhé. Thật kĩ đấy. Cái này quan trọng.

- Chị sắp theo chồng hả? - Cậu bật cười. - Nghiêm trọng dữ.

- Chị thích em.

Cậu ấy trợn tròn mắt lên, còn tôi đỏ lựng mặt chạy vội ra ngoài. Lần đầu tiên tôi không ngồi trong cái góc quen thuộc của mình nữa, tôi ra bàn lớn và thình thoảng lại liếc về phía cậu.

Nhưng cậu chẳng phản ứng gì.

Cậu vẫn ngồi im trong đó. Lúc sau, cậu đi lại phía bàn lớn. Tim đập thành thịch, tôi tưởng cậu ấy sẽ trả lời mình.

Và, cậu vớ một cuốn sách trên bàn lớn, đứng thẳng người dậy rồi quay trở về cái góc của cậu, không, của tôi – với – cậu.

Giờ thì tôi ngồi đây, lúc mười hai giờ đêm, yên lặng ngắm bầu trời đen kịt sau mưa kia. Và khóc. Gia đình cậu ấy sẽ khởi hành lúc một giờ sáng – cho kịp chuyến tàu hai giờ.

A...

Lần đầu tiên tôi biết thế nào là yêu đơn phương.

Lần đầu tiên tôi ghét tiết trời mát mẻ sau mưa với cái mùi ngai ngái...Sao đây nhỉ...Người ta thường bảo, trong tình yêu, ai rung động trước người đó sẽ thua. Có lẽ đúng vậy thật. Tôi giơ tay lên quệt nước mắt.

Tôi đã thua.

Nghĩ đến chuyện sẽ chẳng còn cơ hội gặp lại cậu ấy nữa, tôi lại chạnh lòng. Đêm lạnh ngắt. Ngày mai, có lẽ tôi sẽ chẳng dám đến thư viện nữa... Tình yêu đầu đời của tôi đã trôi qua như thế. Nhẹ nhàng, êm dịu, không một gợn sóng. Một mối tình đã đi hết mùa mưa. Một mối tình với những rung động trong veo, không chút vẩn bụi toan tính, nghi kỵ, không chút lo lắng của những người lớn tuổi. Chỉ toàn cảm xúc, và cảm xúc... Non nớt. Thơ ngây. Một mối tình đã tan theo cơn bão. Tôi tự an ủi mình rằng hãy coi như đó là một trải nghiệm, hoặc một cách lấy cảm hứng mà viết lách. Nhưng tôi không thể nào trấn an suy nghĩ của bản thân.

Tôi bị làm sao thế này...

Nước mắt tôi hôm ấy có lẽ đã rơi ướt cả bầu trời sau mưa.

Bỗng cửa sổ phòng tôi – tầng 2 – có tiếng lạch cạch. Rồi một cây sào, chẳng biết từ đâu ra, chọc chọc vào cánh cửa. Tôi vội vã mở cửa ra. Và vụt! Một mẩu giấy bé xíu được ném qua khung cửa. Tôi vội vã nhặt lấy mẩu giấy và mở ra, quên cả việc ngó xem ai là người ném nó.

“Để chị phải chờ lâu rồi. Xin lỗi nhé. Em cũng thích chị. Thực ra em đã thích chị từ lâu lắm rồi. Từ trước cả khi chị gặp em lần đầu tiên dưới cơn mưa, khi chị em mình đi chung một cái ô ấy. Em sống gần nhà chị, cũng quen với mấy người bạn chị và vẫn thường xuyên nhìn chị đi học. Chị trông dễ thương lắm, từng cử chỉ, từng lời nói, cách chị lúc lắc đầu khi trò chuyện, cách chị khua khua tay và cả nụ cười nữa... Nhưng mãi đến hôm mưa ấy em mới đủ can đảm để lấy cớ không có ô và bắt chuyện làm quen với chị. Rồi biết chị hay đến thư viện Ngọc Thư, em cũng bắt đầu mò đến đó để gặp chị. Em cũng biết cả chỗ chị hay ngồi. Thế đấy, chị gái đáng yêu ạ. Em thích chị.”

Tôi giật mình, vội thò đầu nhìn xuống dưới. Chỉ thấy một bóng người cao gầy, thanh tú với cái áo phong trắng, tay xách một vali to dùng đang vội vã chạy đi như bị ai đuổi.

Tôi ngây ra nhìn, rồi bất chợt bật cười. Cậu ấy nhớ ngày mưa đầu tiên.

Một lúc, cậu ấy đang chạy bỗng nhiên quay lại, nhìn lên chỗ tôi

- Chị! Chờ em nhá!

Nước mắt long lanh trên khóe mi càng trào ra tợn hơn cả lúc này.

Tôi vẫy tay, gào thật to, thật to:

- Ủ! Chị sẽ chờ đấy!!!!

Từ rất xa như thế, tôi vẫn nhìn thấy cậu cười. Hàng xóm bắt đầu bật đèn và cầu nhàu bắt tôi vào ngủ, nhiều người còn mắng mỏ tôi mất trật tự, nhưng tôi mặc kệ.

- Sẽ chờ đấy!!! Nên phải nhớ mà quay lại...

Sau mưa, bầu trời đêm mịt mùng, lạnh giá nhưng không gian lại trong veo đến lạ thường.